

Anita Aure

LEIKIT
TULELLA

Leikit tulella

Anita Aure

Leikit tulella

SAGA Egmont

Leikit tulella

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1995, 2023 Anita Aure and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727096391

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Rakkauden taistelukentillä jokainen intohimoinen
sydän saa haavan.

Pakenevaa voi estää, mutta hänen tunteensa
rientää jo kaukana.

Voiko häneen luottaa, uskallanko rakastua?

Ei ole vastausta.

Voit vain taivuttaa niskasi ja odottaa
miten hän käyttää vallan.

1

Viimeisellä kesälomaviikollaan Roosa sai vuokranantajaltaan kirjatun kirjeen: vuokrasopimusta ei uusittaisi enää. Perheen poika tarvitsi yksion opiskeluasunnokseen.

– Olisitte ilmoittaneet vähän aikaisemmin! Roosa sysäsi ikävän paperin pöydälle. Lomalla olisi ollut aikaa etsiä uutta, nyt elämä muuttuisi kaaokseksi. Muoto-Tuote Oy oli keväällä irtisanonut puolet henkilökunnasta, jäljelle jääneitten työmäärä oli kaksinkertaistunut. Kun hän rättiväsyneenä palaisi iltaisin kotiin, pitäisi ruveta asuntoja soittelemaan ja katselemaan.

Pettyneenä Roosa penkoi aamun sanomalehden poisvietävien hyllystä ja selasi esiin Vuokralle tarjotaan -osaston. Pari toveriasuntoa oli tarjolla, kalustettu kaksio kolmeksi kuukaudeksi ja yksiö autojen kunnostajalle. Rivitalokaksiosta vaadittiin kolmen kuukauden takuuvuokra. Ei näyttänyt lupaavalta.

Mistä hän aloittaisi kyselemisen? Roosa heittäytyi sängylle selälleen. Päiväpeitteen sileä pinta tuntui mukavan viileältä

rannalla paahtuneisiin hartioihin. Katse kierteli valkoista kattoa. Sen maali lohkeili. Hilseilevät kuviot muistuttivat maantieteellisiä muotoja. Suoraan yläpuolella, riisipaperivarjostimesta vasemmalla oli Afrikka, nurkassa Italia ja pöydän päällä Mustameri. Jälkimmäinen toi mieleen myös tapetun karhun, jota kannettiin orteen sidottuna kotipihaan.

Koti. Roosin silmien edessä häilähti tummanpunainen kaksikerroksinen pohjalaismallinen talo, vähän suurellinen maatilan pinta-alaan nähden. Veli vaimoineen oli muuttanut yläkertaan, tilan jatkajat. Ne olivat poimuttaneet käsinvärjätty verhonsa ikkunaan ja hinanneet nahkapäätyisen parisängyn koivulattialle, samalle jolle hän pikkutyttönä kesäisin levitti vaihtuvat leikkinsä.

Veljellä oli aina ollut paikka missä olla ja elää. Hän, samoista vanhemmista syntynyt oli irrallaan kuin nuo kuviot katossa. Veljelle kuuluivat tällaisilla kesäkuumilla huumaavasti tuoksuvat mäntykankaat, pihapiiri kivineen ja nelihaaraisine koivuineen. Hänellä ne olivat olleet vain lainassa, koska hän sattui olemaan nuorempi ja väärää sukupuoltakin.

Kouluttaa hänet oli luvattu, mutta jo peruskoulun viimeisillä luokilla hän oli tajunnut, että raha alkoi olla tiukassa. Farmarit hiutuivat puhki, halvinta laatua ostetut kengät olivat aina hajalla. Veljen auto nieli metsää enemmän kuin olisi sietänyt kaataa.

Roosa halusi muodikkaita vaatteita, meikkejä ja elokuvalippuja. Ainoa keino saada niitä oli hankkia työpaikka. Hän pääsikin lähetyksi kaupunkiin. Ennen pitkää firma alkoi kouluttaa häntä.

– Ota siitä mies, sillä on järvenrantaa ja perämetsää. Ei tule ensimmäisenä rajaoja vastaan, isä yllytti, kun hän lomalla ollessaan kertoi ökytalon pojan tarjonneen autonsa etupenkkiä.

Mutta ei hän perämetseen rakastunut. Hänen tunne-elämänsä oli liian vaativa asettuaakseen arvioimaan omaisuuden reaalihintaa, sen kaltaista turvallisuutta. Jos hän ikinä menisi naimisiin, hän menisi rakkaudesta, tunteesta että ilman toista ihmistä ei halunnut elää.

Siinä sängyllä maatessaan ja katon Afrikka-kuviota tuijottaessaan Roosa muisti elokuvan, jossa kolme amerikkalaista, kaksi miestä ja yksi nainen, lähti seikkailemaan neljäkymmentäluvun Pohjois-Afrikkaan. Lopulta nainen vaelsi yksinään arabien mukana ymmärtämättä näitten kieltä tai tapoja, ympärillä ankara Sahara, hiekka-aavikon kauneus ja ylivoimaisuus, vailla turvallisuutta, mukavuuksia, tietoa huomisesta. Vain taivas suojana, mihin viittasi elokuvan nimikin. Sitähän elämä oli, aina ja kaikkialla, mikään ei ollut varmaa.

Roosan katse siirtyi katon karhukuvioon. Se oli kuin suurennos Tarjan korvakorusta.

Tarja! Roosa havahtui. Miten hän ei tullut ajatelleeksi Tarja Dahlia heti. Tämähän oli kertonut perineensä kaksi rivitaloasuntoa, yksiön ja kaksion. Kaksion Tarja oli ottanut itselleen, mutta yksiön hän oli aikonut remontoida ja vuokrata. Vieläköhän se olisi vapaa?

Hän oli tavannut Tarjan kesäloman alussa Vierumäen urheiluopistossa. He kummatkin tulivat tenniskurssille yksin ja heidät majoitettiin samaan soluasuuntoon.

– Minä otan ikkunanpuoleisen pedin, tässä saa enemmän ilmaa, Tarja ilmoitti ja heilautti täyteenahdetun Adidas-kassin peitteelle.

Jopa on itsekäs tyyppi, Roosa ajatteli yhtä aikaa närkästyneenä ja huvittuneena ja seurasi miten huonetoveri

riisui safarityyppisen jakkupuvun, puki ylleen helmallisen tennisasun ja sen päälle vihreän verryttelypuvun. Naisella oli hyvin lyhyt vaalea tukka ja voimakas rusketus, vaikka oli vasta alkukesä. Silmäkulmien ja suupielten rypyistä Roosa päätteli, että tämä oli kymmenkunta vuotta häntä vanhempi, ehkä kolmenkymmenenneljän. Sillä hetkellä Roosa uskoi, että heillä ei viikon aikana tulisi olemaan mitään yhteistä.

– No niin, tästä alkaa tiukka viikko. Sen jälkeen on kehdattava laittaa tangabikinit päälle, Tarja sanoi sen näköisenä, että oli valmis solmimaan kontaktin asuinkumppaniinsa.

Roosalla ei ollut bikinihuolia. Hän oli mielestään liiankin laiha.

– Minä tulin puhtaasti tenniksen takia, hän sanoi. – Olen muutaman kerran läiskinyt palloa ystävien kanssa, mutta eihän siitä mitään tule, kun ei osaa tekniikkaa.

– Oikea tekniikka pitääkin oppia heti alkuun, Tarja myönsi. – Minä olin alkeiskurssilla viime kesänä, mutta en ole sen jälkeen monta kertaa pelannut. Aloitan alkeista nytkin. Täällä on kolme sarjaa: vihreät, siniset ja punaiset. Sinisissä on jo niin hyviä pelaajia, etten mene sinne munaamaan itseäni. Ja punaiset ovat kilpatasoa.

Löytyisikö Tarjan puhelinnumero luettelosta? Roosa ponkaisi sängystä selaamaan paksua kirjaa. Dahleja oli muutamia, vaan ei yhtäkään Tarjaa. Samassa hän muisti luettelon ilmestyneen maaliskuussa, Tarja oli muuttanut kaupunkiin sen jälkeen.

Entä kurssin osanottajaluettelo, siinä oli varmasti Tarjankin tiedot? Roosa etsi hyllystä kansion, johon oli tallettanut Vierumäen paperit. Opiston esitteen välistä hän löysi kurssilaisten nimet yhteystietoineen. Siinä oli kaivattu puhelinnumero.

Roosa ojensi jo käden puhelinta kohti, mutta alkoikin epäroidä. Tekikö hän sittenkään oikein? Eikö siinä naisessa ollut jotain varottavaa?

Mieleen tuli se tenniskurssin päivä, jolloin harjoittelu videoitiin. Ruokailun jälkeen nauha katsottiin kaikki yhdessä. Roosa oli televisioruudusta seurannut lähinnä Wimbledon-tasoisia otteluita, joten vihreän ryhmän esitykset näyttivät enimmäkseen surkeilta. Opettaja antoi rehellistä palautetta, mutta yritti samalla kannustaa heitä: kyllä teistä vielä pelaajia tulee.

– Siinä oli tyylikäs syöttö! opettaja huudahti äkkiä. Roosa tuijotti epäuskoisesti ruutua; hänen mailansa oli juuri heilahtanut, seuraava jonossa asettui vasta syöttöviivan taa.

– Se näytti hyvältä, ruudussa, mutta Roosan pallot lentävät ihan minne sattuu, Tarja huomautti kovalla, ilkeällä äänellä.

Tietenkin Tarja oli oikeassa. Jos Roosa iski palloa täysillä, syöttö osui harvoin oikeaan ruutuun. Mutta kurssitoverin arvio tuntui silti epärealistiselta, lapselliseltakin.

– Tekniikka on oikea, se on tässä vaiheessa tärkeää, opettaja oli vastannut kuivasti.

Roosa käveli jääkaapille ja otti jogurttipurkin. Hän kaapi metsämansikan makuisen sisällön lasimaljaan, jotta päälle mahtui tarpeeksi myslisekoitetta ja alkoi syödä ikkunasta ulos puistoon katsellen. Hevoskastanjoita hänen tulisi ikävä, semmoisia ei ollut jokaisen pihassa.

Tarjan yksiö olisi juuri remontoitu, Roosa muisti. Mutta samalla palautui mieleen tenniskurssin illanviettokin.

Rantamajalle oli järjestetty olutta, makkaranpaistoa ja yhteislaulua. Lopuksi tanssittiin levyjen tahdissa. Roosaa haki innokkaasti pitkänhuiskea poika, jonka hän tiesi hyvin nuoreksi,

Kun Roosa rakastuu vuokraemäntänsä Tarjan poikaystävään Mauriin, on hänen elämänsä hullunmylly vasta alussa. Tunteita on vaikea pitää piilossa. Vielä vaikeampaa on hyväksyä se, että Mauri on toisen naisen oma. Mauri kuitenkin rakastuu myös Roosaan, eikä aikaakaan, kun hän jättää Tarjan ja heittäytyy uuteen parisuhteeseen.

Tarja on kuitenkin niskan päällä – onhan Roosa hänen vuokralaisensa. Lisäksi Tarja on arvaamaton nainen, jonka liikkeitä on vaikea ennustaa. Maurin ja Roosan onkin päästävä Tarjan asettamien esteiden ylitse, jotta heidän rakkautensa saisi kukoistaa.

Anita Aure eli Anelma Järvenpää-Summanen (s. 1947) on suomalainen kirjailija. Kirjailijan työn lisäksi Aure on työskennellyt kustannustoimittajana.